

Gemeente,

Psalm 130 behoort tot de zogenaamde pelgrimsliederen. Dat betekent dat dit lied, deze psalm gezongen is door iemand die op weg was naar Jeruzalem, om daar een der grote feesten bij te wonen. Op weg naar Jeruzalem zongen de pelgrims liederen; dat was de gewoonte; ook deze psalm behoort tot die liederen.

Wie de dichter van deze psalm is geweest is met geen mogelijkheid te zeggen. Eén ding echter staat vast: hij was een gelovig man. Een man die de Heere vreesde. En ware Israëliet. Wij kunnen daar verschillende bewijzen voor aanvoeren.

In de eerste plaats heeft deze man kennis van zonden gehad. Hij zegt: Zo Gij Heere de ongerechtigheden gadeslaat, Heere wie zal dan bestaan. In de tweede plaats, deze an geloofd in Gods genade. Hij zegt: Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt. In de derde plaats, hij gevoelde de nood van zijn volk, beter gezegd: de schuld van zijn volk en het was zijn hartelijke wens en bede dat de Heere Israël van al zijn ongerechtigheden zou verlossen, dat staat namelijk in het laatste vers van de psalm. In de vierde plaats, deze man kende het gebed. Heel zijn psalm, zijn lied is een gebed, en hijzelf spreekt, namelijk in vers 2 van smekingen. In de vijfde plaats, hij geloofde in de verhooring van zijn gebed. Hij spreekt over hopen en wachten op de vervulling van Gods Woord, d.w.z. Gods beloften.

En zie gemeente, daarmee zijn wij tegelijk bij onze tekstwoorden. Dit laatste: dit hopen, dit geloven in de vervulling van Gods beloften wordt immers in de tekstwoorden tot uitdrukking gebracht; wij lezen: 'Ik verwacht de Heere en ik hoop op Zijn Woord'. Wat wij deze morgen willen doen, nu de avondmaalstafel staat aangericht, is elkaar deze woorden voorhouden en ook elkaar aanmoedigen om evenals deze dichter toch te hopen op Gods Woord en aldus de Heere te verwachten. Het Avondmaal is ons gegeven om ons te sterken in het geloof in Gods Woord, in Gods beloften. De Heere geeft in het Avondmaal zichtbare tekenen van Zijn beloften. Wat Hij elke zondag laat preken dat laat Hij op de Avondmaalszondag bovendien aan ons zien. Het gaat in het Avondmaal om hetzelfde evangelie dat elke zondag gepreekt mag worden. Het gaat om hetzelfde Woord. Maar er komen zichtbare tekenen bij, om het te bekrachtigen, om het te bevestigen.

Maar laten wij beginnen bij het begin: ik verwacht de Heere... wat zou de dichter van deze psalm daarmee bedoeld hebben? Het kan niet anders gemeente, hij moet daarmee bedoeld hebben dat hij uitzag naar de ontmoeting met God in zijn tempel. Immers, daarheen was hij op weg. Naar Jeruzalem, naar de tempel. En in die tempel was God, naar Zijn belofte. De tempel was het huis des Heeren. In die tempel woonde God. En daar zag de psalmdichter naar uit. God te mogen ontmoeten. Hij zag daar naar uit met verwachting, ik verwacht de Heere. En zie, zo mogen ook wij uitzien naar de viering van het Avondmaal. Ook daar is de Heere, naar Zijn belofte. Daar wil Hij met zijn Geest in onze harten werken. Hij wil ons bemoedigen, ons vertroosten, ons versterken. Hij wil in onze harten bevestigen zijn goddelijke beloften. Als wij het brood nemen en als wij de wijn nemen wil Hij onze ogen verlichten opdat wij Hemzelf zien, in al Zijn lijden en sterven voor onze zonden, en dan wil Hij ons toeroepen: Ik heb verzoening voor u gedaan, uw zonden zijn er niet meer, zij zijn weggenomen, Ik

heb ze weggedaan. Ik ben het Lam Gods dat de zonden der wereld gedragen heeft. En wat moet nu onze houding zijn? Dezelfde als die van de psalmdichter: Ik verwacht de Heere!

Uit de tekst blijkt gemeente, dat de dichter van de psalm een groot verlangen heeft gehad. Immers hij zegt: ik verwacht de Heere en voegt daar dan aan toe: mijn ziel verwacht... Het was echt een verwachten van heel zijn hart. Het raakte hem innerlijk, mijn ziel verwacht... en weet u hoe dat komt? Weet u waar dat verlangen uit voortgekomen is? Hieruit dat deze man zich zo zondig en schuldig voelde. Hij heeft in de verzen die voorafgaan aan de tekst niet voor niets gesproken over zijn ongerechtigheden. Die drukten hem zo: zijn ongerechtigheden. Zijn overtredingen van Gods geboden. Hoe hoog stonden in zijn leven de geboden Gods genoteerd, maar ach, die had hij menigmaal overtreden, dat waren zijn ongerechtigheden. Hij voelde schuld. Hij wist zich een zondaar. En zeker, hij wist ook van vergeving, maar hij wilde daar zo graag in bekrachtigd en versterkt in worden. In de tempel hoopte hij de Heere Zelf te vinden. Daar hoopte hij te zien hoe er offers gebracht werden, en door het zien van die offers hoopte en begeerde hij gesterkt te worden in zijn geloof in Gods vergevende genade. Die offers zouden voor hem zijn de tekenen van verzoening: God verzoend, te weten: door het offer.

Gemeente, als het goed is gevoelen ook wij onze ongerechtigheden. Dan zitten wij vanmorgen in Gods huis als schuldige mensen. Dat zeggen wij het de psalmdichter na: wie zal voor U bestaan? En dan voegen wij daar stil aan toe voor onszelf: ik niet. Ik kan niet voor U bestaan. En verder, dan is er ook in ons het hopen op Gods vergevende genade. Dan zeggen wij: Heere, maar bij U is vergeving! En zie, dan willen wij in dat geloof ook graag versterkt worden. Dan willen wij in het Avondmaal zien dat er een offer gebracht is, ja het Offer gebracht is. Dat God verzoend is door de dood van Zijn Zoon. Wij willen Hemzelf zien, Jezus Christus, in de tekenen van brood en wijn, de tekenen van zijn verbroken lichaam en vergoten bloed. En wij verwachten Hem dan ook, ja onze ziel verwacht Hem!

Hoe groot het verlangen van de psalmdichter is geweest blijkt ook uit het zesde vers van onze tekst: mijn ziel wacht op de Heere, meer dan de wachters op de morgen, de wachters op de morgen. Vroeger had men wachters. Die stonden uit te zien naar de morgen, want dan werden zij van post afgelost, dan mochten zij naar huis. In de nacht stonden zij te waken, te wachten en als de morgen aanbrak waren zij daarvan vrij. Zo sterk is dat verlangen van de psalmdichter naar het huis des Heeren, ja naar de Heere Zelf. Gemeente, hoe meer wij van onszelf kennen en van onze zonden, des te sterker zullen wij verlangen naar Gods genade in Christus, naar de verzoening van onze zonden, naar de zekerheid dat onze zonden zijn weggedaan en dus ook naar het Avondmaal. O mocht er in ons allen maar een groot verlangen zijn naar Hem! Ik verwacht de Heere, mijn ziel verwacht...!

De dichter voegt eraan toe: en ik hoop op Zijn Woord. Ja, misschien kunt u ook vanmorgen dat nazeggen. Hoeveel twijfel er ook in u is, toch: u hoopt op 's Heeren Woord. Met enige vrees ziet ge tegen het Avondmaal op. U hebt allerlei bezwaren. U voelt het niet waardig te zijn. U hebt misschien al menigmaal gedacht: zou het ook voor mij zijn? En toch: uw hart wordt erheen getrokken. U voelt dat het uw schuldige roeping is dat ge er gebruik van maakt. U weet ook dat de Heere nodigt, en dat weegt u zwaar. En toch is er de aarzeling. Welnu, zeg dan de psalmdichter na: ik hoop op uw Woord. Petrus zei eens, toen hij ten einde raad was, na een hele nacht gevist te hebben en niet te hebben gevangen, en toen de Heere tegen hem zei, dat hij het net aan de andere kant van het schip moest uitwerpen: Heere, op uw Woord zal ik het net uitwerpen. En u weet, hij is toen iet

beschaamd uitgekomen. En zo heeft nu ook de dichter van deze psalm gezegd: Ik hoop op Uw Woord. Wel, zeg hem dat dan na. Heere, ik ben alles onwaardig, maar er is uw Woord, er zijn uw goddelijke beloften. Gij hebt Zelf gezegd dat Gij een genadig God zijt, en dat Gij woont in uw huis en dat Gij tegenwoordig wilt zijn waar het Avondmaal bediend wordt en dat te vermoeiden en belasten genodigd worden, dat Gij zondaren in genade ontvangen wilt -, daar hoop ik dan op, dat is de grond waarop ik sta, waarop ik tot de heilige dis durf te naderen.

Zie, gemeente, als het zo bij u leeft dan is dat hetzelfde als wat er leefde in de psalmdichter. En waarlijk, dan zal de Heere u niet teleurstellen. Dan zult u mogen proeven en smaken dat de Heere goed is, vriendelijk en weldadig. Dan zult ge in de tekenen van brood en wijn mogen zien dat Hij waarlijk Zijn leven voor u gegeven heeft en verzoening voor u heeft teweeggebracht. Dan moogt ge versterkt worden in het geloof in Zijn beloften die zo waarachtig zijn. Het is onmogelijk dat God een leugenaar zou zijn. Zijn Woord is waarheid. Als Hij zegt dat Hij nodigt dan is dat ook zo. Als Hij zegt genadig te willen zijn, dan is dat ook zo. Als Christus zegt: Ik ben het Lam Gods dat de zonden der wereld wegdroeg, dan is dat ook zo. Dan moogt u zeggen: Ik hoop op Uw Woord. Op uw Woord ga ik, op Uw Woord waag ik het. Op Uw Woord hoop ik. Ge zult ervaren dat God zijn Woord waarmaakt. U bemoedigt, versterkt, verkwikt en vertroost.

Doe dan als de dichter, hij zette zijn reis voort, naar Jeruzalem, naar de tempel. Biddend en smekend, hopen en verlangend. Ga u zo aan het Avondmaal. Het Woord van God in de tijd van de psalmdichter is nu ook nog Gods Woord. Het is niet veranderd, want God is niet veranderd. Hoop dan op dat Woord. Amen.

Psalm 130 vers 2, 3 en 4.